

fordi man flytter en Garnison til en By; derved kommer der en vis Portion Mennesker til Byen, men de komme ikke med det Formaal at øge Erhvervsvirksomheden eller give den noget som helst Fremstød. Det er en Klasse Mennesker, som, hvis jeg maa bruge det gamle Ord, ikke saa, ikke høste og ikke sanke i Lade; det er det øvrige Samfund, som føder dem, de frembringe ingen Værdier. Jeg siger ikke dette som en Bebrejdelse mod den militære Stand, fordi den ifølge sin Stilling indenfor vort Samfund ikke kan deltage i Erhvervslivet, men det faktiske Forhold er, at der ved en Garnison ikke frembringes nogen Værdier i Modsætning til, hvad der sker, naar man bygger en Havn eller lignende. Selvfølgelig nægter jeg ikke, at det ved Flytningen af en Garnison kan ske, at en eller anden Skomager i Ringsted eller Gæstgiver i Holbæk kan faa mere Fortjeneste, men der er ogsaa den Mulighed, at ved en Garnisons Flytning en Skomager eller en Gæstgiver ligesom Nissen flytter med, og saa betyder det hverken mer eller mindre, end at der skabes en Konkurrent mere i dette Fag.

Dernæst er der det Spørgsmaal, som andre ærede Medlemmer have været inde paa: hvorledes skal man sondre mellem den Værdi, som frembringes af det civile Element, og den, som frembringes af det militære. Det vil, forekommer det mig, være praktisk umuligt, thi Forholdet er jo dog det, at hvis man her vil beskatte de Værdier, der frembringes i Kraft af det civile Element, kan man ikke gøre det med nogen som helst større Ret her, end man kan gøre det i en hvilken som helst anden By. Det vilde være noget aldeles urimeligt at beskatte disse Byer mere end alle andre Byer. Jeg kan ikke forstaa, hvorledes man kan paatage sig at sondre mellem den Værdi, som frembringes af det civile Element, og den, der frembringes i Kraft af denne eller hin Militærforanstaltning.

Endelig maa jeg gøre en Bemærkning i Anledning af, at Lovforslaget er lavet paa den Maade, at der ikke er Tale om at baandlægge Værdien, men at forlange Indbetaling af selve Kapitalbeløbet, nemlig $\frac{2}{3}$ af selve det Beløb, som Værdistigningen har udgjort. Hvis dette skal gennemføres, kunne de vedkommende tænkes at komme i den Situation, at de ikke en Gang ere i Stand til at præstere det Beløb, der kræves udbetalt. Og hvorledes skal den vedkommende bære sig ad? Han vilde blive forskrækkelig, daarligt stillet. I det Øje-

blik han vil gaa til et Pengeinstitut og forlange en bestemt Sum til Udbetaling af dette Beløb, vil Pengeinstitutet sige som saa: Det er umuligt, thi Værdien er paa Forhaand baandlagt, der er ingen Merværdi i den Ejendom. Det er aldeles umuligt ifølge den Ordning, her er foreslaaet, at faa en forøget Prioritet i Ejendommen, netop fordi Staten paa Forhaand har baandlagt den Værdistigning, som har fundet Sted.

Saa er det ogsaa fuldstændig rigtigt, som der er gjort opmærksom paa af andre ærede Medlemmer, at den Værdistigning, som fremkommer paa denne Maade, sikkert er stærkt begrænset. Hvis der fremkommer en Værdistigning, vil den i samme Øjeblik være begrænset til et aldeles bestemt Sted i Landet, og saa kunde det tænkes, at Værdierne maaske vilde flytte ud over denne Grænse, eller rettere: Byggeforetagender ville finde Sted udenfor denne Grænse, og dette betyder, at den Værdistigning, som har fundet Sted indenfor Bygrænsen, vil synke, og saa har man kun Skatterne tilbage. Dette Forhold forekommer mig let at kunne indtræde.

Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) var inde paa at tale om Erstatningsspørgsmaal. Ogsaa mig forekommer det, at i det Øjeblik, der er Tale om Værdistigning, vil med logisk Konsekvens det Spørgsmaal melde sig, om der her er tilført nye Værdier, eller om det kun er en Omflytning af Værdier, der har fundet Sted. Jeg synes ikke, det kan blive andet end en Omflytning af Værdier.

Den højtærede Minister sagde ved Forelæggelsen af Lovforslaget, at Byerne vare bundne ved Overenskomsterne. Men det kan dog aldrig være Meningen, at Byerne paa Forhaand kunne være bundne ved Overenskomster paa den Maade, at man kan sige: Ja, vi have sluttet denne eller hin Overenskomst, men alligevel komme vi nu bagefter og give dette eller hint Paalæg i Form af en Værdistigningsafgift, en Garnisonsskyld, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg synes ikke, et saadant Forhold overfor Byerne er, som det burde være. I det Øjeblik man har sluttet en Kontrakt med disse Byer, maa de paa Forhaand have faaet ren Besked, saaledes at der ikke kan komme noget bagefter. I hvert Fald er det ikke et Forretningsprincip, om jeg saa maa sige, som har vundet eller bør vinde almindelig Anerkendelse indenfor Rigsdagens Ting.

Naar jeg staar som Modstander af